

משיריו של בארי אורן

העיניים האלה

העיניים האלה שכה הייטיבו לראות
עיניים שרצו את אושרו של עולם להבין
עיניים שהביטו כה טהורות ותמות
עיניים של הדור ושל כל הדורות
עיניים שרצו את סיבלו של אדם לכרות
עיניים שנפלה מהם דמעה
שהכילה את כל הדמעות
כי ראו העיניים רק סבל, יסורים ויגונות,
כמו העיניים לא יוכלו עוד לראות
נשרו באש לא כיבוה דמעות.

יומרות העבר מקוות

הלאות אבנים מדרדרות
שיג שיח אדם עם עצמו
מדוע ארחץ חלומות
וימרות העבר מקוות.

מה אשא פני לרקיעים

מבט עייף בין כוכבים תפגעני,
דק מעורפל דמעות
קרים נוצצים עיני הכוכבים
הכל אוכל כבר, מה ערב בוערת שלהבת?
כל אדמה לא נתנה לי עוד
מה אשא פני לרקיעים?
מלוא עולם חבקתי, צעקנו יחד חג!
שווה ביום חבקתי, קולי גווע לבד.

כדי שלא יאבד

ידעתי שטף מחץ המלים
בליל סוער ומרתיח
נאנק ונאבק
על רצון להגיד
והופך לעשן פורח.
יש הרבה שירים עוד. יש הרבה שלא שרנו.
יש משהו המחניק את השירה הזו בגרון.
והרבה שכאב, והרבה שאהבנו. והיום הוא רק
צל זיכרון.
יש מילים טובות מאלה שאמרנו. וחרטה שוקטת,
יש עתיד ורוד המבטיח לא לנו. – כי הלכנו,
ואין דרך חזור.
ואז... כשעין דומעת. והלב ממהר בריגשה נערית.
ואז... כשרוצים לחזור אחורנית. – ואין דרך
ואז... כדי שלא יאבד. שישאר איתנו
אז כותבים שיר. ואם תרצי עוד...
אני
ובפסח נתראה באשדות. ומבט 'מצרי' אחד
יאמר שאת – זאת. שאת... – והיות
ושוב אני
ואם יש שאלות, או משהו רצית שאדע, אז:
הירשנברג 19 תל אביב ו... תודה!
ושלום ר.

אלף יהיו כאחד

יש שחר בן אלף קרניים
ואור טוב – מתרונן,
וחרש קורצות לי עיניים
ושיר אהבה בי נוגן.
וגם אם ענן ישוטט בשמיים
ייצור לי דמות אושר וחג.
אתלה בו אז אלף עיניים
ואלף יהיו כאחד.

זזה – הלל, בן שחר.

יש שחר בו קרן אחת, ומסנוור
מאיר הוא כל סחי וכל שחת
- ודוקר אף עיניו של סומא עיוור
וחושף כל עוון – ובנחת.
גם השחור בעבים יהיה כחיוור
מחשבת התיעוב של אתמול.
אשא בתפילה שתי עיניים, ואין לי חבר
ואדום אז לבד – ובקול.

זזה – שחר, בן הילל.

ונגוז החלום

היה זה ערב חג – נשף מסכות
ראיתי שם אחת – מין מסכה כזאת
היה עשן ודוחק, שמחה של – מי מכיר?
ומסכה אחת, נשענת על הקיר.
רקדו שם מסכות ואיש שם לא עמד,
אני – ומסכה, חוללנו מבט.

ויש מבט כזה, בלי חוק ובלי מילים
בינינו הוא יקד, באש של אהבים.
נשקנו אז שפתיים, מוסווים במסכות
גלויות רק העיניים, דולקות באש הזאת
מילה לא נאמרה, אהבנו בלי לשאול
ולא היה מחר, ולא היה אתמול.

כבר שחר מחוויר, הוללות ושמחה
פנינו – עדיין עוטות מסכה.
בניע פוחז היא הסירה מסווה
ונגוז החלום, ויחמוק ההווה.
ואתמול ומחר לי הראו נפלאות:
את עצמי אהבתי במסכה הזאת.

קץ כל התקוות

ולמה זה חולמות עיניך הטובות.

וכה נוגות שורות, ידך כותבת.

אשה בוכה ברחוב – השפה, לא מובנת,

תמיהה, מבטת בה מכל זווית חלון.

והנה דבר לא מגיע עוד מקום.

תוכנו מילא את הכל

ואנחנו נפח ריק, ועוד, דמעה שיבשה בקרקעית הכוס.

לבדו ימות האדם.

ועוד יותר לבד, ברחוב שוקק המון

מגדל בבל של חלונות, ובליל שפות

ואין איש שומע מלבד את קול עצמו,

ואין איש שומע מאום,

רק קצב אטום של טמטום.

ושוב, איננו פוחדים ממך המוות

- קץ כל התקוות,

גשם ברכה על שדות לב שכוחים

ועוד חולמות עיניך הטובות?

וכה נוגות, שורות, ידך כותבת?